

четка във ржката. Седи и поглежда към платно насреща, а оттамъ се смѣ баба Цоцолана сжшо като жива.

И въ смѣхъ веселъ прихва цѣлата дружина.

— Туй се вика майсторъ! Така се рисува!

— Право казвашъ, Данчо! Майсторъ и полвина!

А самиятъ майсторъ мълчи, не помръдва. И усмихнатъ гледа баба Цоцолана.

Но изведнажъ чудо невиджано стана. Отзадъ нѣкой бързо съ две ржце ни хвана — мене, Ганча, Панча, Дана, Гана, Мика.

И чухме тогава майсторътъ да вика:

— Какво да ви правя?

Назадъ се възвихме — той ни хваналъ здраво. Напредъ очи впихме — пакъ той седи мълкомъ, усмихнатъ лукаво, съ четка във ржката.

— Какво ни изпрати, Боже, до главата!

А задниятъ майсторъ весело отгърна:

— Дирихте си дълго, драгички, бедата! Ей сега ще видимъ, кой съ гласъ ще се смѣ и кой ще си пати. Съ тичъ ви не догонихъ, ала съ тази картина полесно ви хванахъ.

Но азъ се досѣтихъ и така подхванахъ:

— Майсторе велики, майсторе прочути, всички сме щастливи, всички сме честити, четвоята златна ржчица, що може така да рисува, ще ни поналожи! Господъ да ти дава и животъ и здраве. Съ съ тая картина ти ще се прославишъ. За тебъ ще говори отъ

днесъ цѣлъ свѣтъ вече! Отъ днесъ твойто слънце ще блести далече. А отъ това слънце свѣтлъ лжчъ немирень и насъ ще огрѣ!

Майсторътъ ни пустана и взе да се смѣ. Вжтре ни покани и станахме вече гости най-желани.

Поздравъ най-сърдечень, драги ми Смѣхурко.

Твой приятель вѣчень:

Патиланчо Данчо

